LUTAD MOT KLIPPAN - KAPITEL 2

Spara som PDF

Lyssna till bokens Kapitel 2 via spelaren nedan (talsyntes):

När du lyssnat klart går du vidare till Kapitel 3 -→

(Klicka på denna länk för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem mp3-filen till din dator)

Att förlåta människor i det sammanhang som skadade dig

"Gråta har sin tid, och le har sin tid. Sörja har sin tid, och dansa har sin tid." (Predikaren 3:4–5)

…basterflaskan (Luk 7:36-48)

I hans kärlek får hennes frågetecken rätas ut

Hon möts av barmhärtighet och nåd utan slut

Kritiska ögon undrar vem denna kvinna är

Och varför hon upptar Jesus tid på ett opassande sätt sådär

Men Jesus tar emot henne med öppna armar och händer

Och han hennes situation så enkelt vänder

Hon glömmer bort det egna såret

Häller ut parfym och släpper ut håret

Hon gråter, torkar hans fötter med sitt hår

När hon gråter inför honom läks hennes sår

"Min dotter, du har visat kärlek stor, du är förlåten!"

säger Jesus, hennes hjärtas kung

Borta är skuldbördan som gjort henne tung

Hon går därifrån som en upprest kvinna

Hon har inget att frukta och allt att vinna!

Förlåtelse ger frihet

"Ty om ni förlåter människorna deras överträdelser skall er himmelske fader också förlåta er. Men om ni inte förlåter människorna skall inte heller er fader förlåta er era överträdelser." (Matt 6:14–15)

Bibeln lär oss hur viktigt det är med förlåtelse. När man kommer ut ur ett osunt församlingssammanhang så kan man vara djupt sårad, kränkt, omtumlad och skadad. För att bara nämna några fysiska och emotionella tillstånd. Man behöver kanske både bearbeta och förstå vad man varit med om i sin församling, samt få teologin analyserad för sig. Men förlåtelsebiten är oerhört viktig och man gör sig själv stor skada för resten av livet om man inte förlåter (Matt 18:21–22). Men är det så lätt att förlåta, bara sådär? Jag tror att förlåtelse är en viljehandling och det är inte säkert att känslorna hänger med i första taget. De kan komma sakta efter som när en färja vänder kurs. Att sörja kan ha sin tid men det finns också en tid att åter börja le igen (se texten ovan).

Förlåtelse innebär att du själv blir fri och inte drunknar i bitterhet och sorg på insidan av dig själv. Men det är tillåtet att sörja. Du kanske hade stor kärlek till din församling. Men bli inte nostalgisk så att du "glömmer" allt som inte var rättfärdigt. Kom ihåg varför du och många andra lämnade. Så var går gränsen mellan att verkligen av hjärtat förlåta och efterskänka någon annans skuld, men

ändå våga varna andra människor för villoläror? Idag finns det många på till exempel YouTube samt i böcker som varnar och nämner villolärare vid namn. Om man ska varna och nämna namn så tror jag att man måste kunna skilja på förlåtelsebiten och på det faktum att vi ska avslöja mörkrets gärningar (Ef 5:11). Men skillnaden mellan att döma och varna kanske ibland är hårfin? Dessutom kan djävulen komma och viska i ditt öra att du inte har förlåtit dem som gjort dig illa för att du varnar för dessa människors vilseledande undervisning. Men låt dig inte luras. Han går omkring som ett rytande lejon för att bedra oss (1 Petr 5:8). Men vi *har tillåtelse* att varna! Även om du förlåter dem som gjort dig illa, så betyder inte det att du har överseende med deras villoläror och avsteg från vad Bibeln lär. Däremot kanske du inte är redo för att börja varna andra människor för att du är sargad och det är en annan sak. Du kan nämligen lätt bli anklagad av andra trossyskon och av de som undervisade på ett obibliskt sätt, för att vara bitter, och de kan säga att du har sår och behöver befrielse från demoner. Det spelar ingen roll att du försöker förklara att du har varit lika hängiven och karismatisk som dem och att du inte är någon bitter, kritisk farisé. Många kan vända dig ryggen och det kan vara dina bästa vänner. De kan tro att du har kritiska upprorsandar i dig och vågar ofta helt enkelt inte diskutera.

Jesus är själens herde och vårdare

Min bok "Jakten på seger" började jag skriva ett halvår efter mitt utträde ur församlingen Arken. Jag ville att boken trots att jag varnade för läran, skulle andas en underton av kärlek och jag ville försöka mig på konsten att varna på ett rakt sätt men ändå vara ödmjuk. Både bli kvar i kärleken men samtidigt stå i sanningens tjänst. Många har sagt till mig att jag lyckades med det. Men kanske befinner du dig fortfarande i stadiet där du faktiskt är väldigt bitter, ledsen, sårad och besviken och det kan man behöva vara under lång tid. Jag tror att man ska be Gud sätta en vakt vid sin mun när man är i bitterhetens dal. Det kan vara så lätt att annars skriva saker man ångrar på sociala medier eller att man fräser åt sina vänner och sin familj för småsaker. Låt Jesus vårda dina sår. Men hur gör man det? Jesus är barmhärtig och förstår hur du känner det i din frustration och ilska. Kanske är du till och med arg på Gud. Ofta kände jag efter avhoppet att även om jag var väldigt tacksam för att Gud tagit mig ut ur villolära, så saknade jag länge den starka tillhörighetskänslan. Den där atmosfären av gemenskap som kan uppstå i en sektliknande församling, till exempel under lovsången. Alla tycker ju i princip likadant och det blir en enhet, även om den tyvärr ofta inte är genuin. För alla är indoktrinerade att tycka på samma sätt. Jesus är själens herde och vårdare (1 Petr 2:25). Du kan be att han ska tvätta dina sår, förbinda dem med sin kärlek och läkande olja. Du kanske inte känner någon skillnad, men lägg såren i hans

händer varje dag och inta ett förhållningssätt av att inte vara bitter för länge. Kanske lättare sagt än gjort, men bitterhet kommer att skada och bryta ner dig så mycket att du till sist har stängt hjärtats dörr för Gud och andra människor. Bitterhet är som röta i benen (Ordsp 14:30). Ibland kan man känna att en människa är bitter när man kommer in i ett rum. Om den människan länge varit bitter så kan det kännas direkt i atmosfären och höras på den människans röst, ses i ögon, kroppsspråk och att hela utstrålningen är fastlåst i förödande och sylvass bitterhet. Hjärtats dörr är låst och nyckeln är slängd någonstans långt, långt borta. Jag tror ingen vill bli sådan. Om vi har bitterhet i våra liv behöver vi ångra oss och bekänna det för Herren som synd. Be honom förändra vårt hjärta för själva kan vi inte förändra oss.

Förlåtelse skyddar ditt hjärta

Förlåtelse är som ett skyddande hölje för ditt hjärta och dina tankar. Om du sen varnar människor för sekten ifråga så måste det vara med en medvetenhet om att du vill avslöja mörkrets gärningar och varna för falska profeter som vi är kallade att göra. Att förlåta innebär heller inte att låta sig bli trampad på om och om igen. Därför är det så viktigt att komma ifrån ett destruktivt sammanhang där du utsattes för både felaktig teologi och andliga övergrepp, som ett resultat av den felaktiga teologin. Om du har förlåtit din förövare ska du inte låta dig bli sårad igen som en viljelös dörrmatta. Då behöver du bygga upp dig själv. Jag läste den här texten på Facebook:

"*I forgive, but I also learn a lesson*. *I Won’t hate you, but I’ll never get close enough for you to hurt me again*. *I can’t let my forgiveness become foolishness*."

Men jag tror att i många skadliga församlingar förlåter medlemmar andliga övergrepp av kärlek till ledarna och församlingen. De ser mellan fingrarna med vad som sker. Det är inte ens säkert att man är medveten om att man far illa och blir dåligt och respektlöst behandlad. Det gjorde inte jag, för jag trodde att kristendom var sådan. Jag har blivit både fysiskt bokstavligt talat ruskad av en ledare i Arken för att jag som personen ifråga sa skulle "Skaka stoftet av mig" och fysiskt ruskad för att "Satan hade plågat mig så mycket". Som jag berättade i förordet i "Jakten på seger" så uttryckte jag till en lärare på en skolrast i bibelskolan att jag var misstänksam mot församlingen. Hon tog då tag i min arm och befallde djävulen att lämna mig. Vet du vad? Jag förstod inte då att det var ett andligt övergrepp och att vi inte behöver näpsa djävulen från oss som kristna. Eftersom kristna inte kan ha demoner, vilket jag kommer in på längre fram i

boken. Men jag har förlåtit alla övergrepp jag har varit utsatt för. Jag inser att dessa människor inte förstod bättre och agerade i sin blindhet utifrån sin felaktiga och skadliga, tokiga trosteologi. Oförlåtelse bygger upp murar kring ditt hjärta och gör sig stolt, stängd och får ditt inre att hårdna. Jag tror det är viktigt att vara snar att förlåta, trots såren och skadorna. Om du har svårt att verkligen ta det steget, så kan du vara ärlig och säga det till Gud. Han vet ju ändå vad du har på ditt hjärta innan ett ord är på din tunga (Ps 139:4). Han verkar också i vilja och gärning (Fil 2:13) och kommer att kunna hjälpa dig att förlåta dem som skadade dig, enligt hans vilja.

Är du arg på Gud? Var istället tacksam för hans nåd som förde dig ut ur rörelsen. Han vill trösta dig för att du också ska kunna trösta andra.

"**Ty såsom Kristuslidanden flödar över oss, så överflödar genom Kristus också den tröst vi får. Om vi lider nöd, sker det för att ni skall få tröst och frälsning."** (2 Kor:1: 3–7)

I somliga församlingar säger de att om du lämnar församlingen, så lämnar du också Guds beskydd. Men Jesus säger:

"**Jag ska aldrig lämna eller överge dig.**" (Matt 28:20) Han är med dig alla dagar till tidens slut.

Bibeln är bästa medicinen

En annan sak jag frågar mig är:

Behöver man ha stark tro för att både leva i förlåtelse men ändå ge sig på att varna? Bibeln säger att det räcker med tro som ett senapskorn (Matt 17:20).

Du får vara svag och Gud är den som är stark. När jag skulle ge ut romanen ”Jakten på seger”, så tittade jag tyvärr mycket på mig själv och hade inte blicken fäst på Herren. Jag vacklade mycket i mitt beslut kring om jag skulle ge ut boken eller inte. Jag har ju förlåtit! var mitt resonemang. Men sen förstod jag att om jag bevarade mitt hjärta och försökte komma ihåg att Jesus är min Herre och min herde och min försvarare, så skulle han ju vara med mig när jag gav ut boken. HAN är den som är ansvarig för dig! HAN tar hand om eventuella konfrontationer med människor eller andra små eller stora stormar. Det är Jesus som är din ledare och den du tryggt kan gömma dig bakom. Han är din pappa som älskar dig och som innesluter dig i sitt beskydd i allt du möter. Petrus var den ende som klev ur båten som lärjungarna satt i för att möta Jesus ute på vattnet. Han gick fram till Jesus, men när han istället tittade på vågorna så började han sjunka (Matt

14:22–36). Jesus blev inte arg på Petrus för att han inte längre kunde tro och började sjunka, nej han hjälpte honom. Om djävulen anklagar dig så kan du hänvisa honom till Jesus. Kanske lättare sagt än gjort och det kommer alltid finnas tillfällen när vi tvivlar, speciellt om vi är förvirrade och inte riktigt vet hur vår tro ska se ut. Vem är Jesus nu? Vad är tron utan det sammanhang du lämnade? Den bästa medicinen jag rekommendera är att läsa Bibeln. Sakta men säkert kommer den verklige Jesus att framträda. Du kommer att lära känna sanningen och den ska göra dig fri (Joh: 8: 32). Men det kan ta tid. Därför kanske du inte ska börja varna till höger och vänster det första du gör. Vila istället i nåden för allt har ju sin tid. Men bli aldrig bitter för det är aldrig någonsin värt det och det enda du uppnår är att skada dig själv.

Från livsbesvikelse till tacksamhet

Ofta har vi människor (och särskilt i auktoritära sammanhang) fått lära oss att kritik och ifrågasättande är någonting fult. I mig var det djupt inpräntat och det använde fienden som en anklagelse mot mig, när jag stod inför att ge ut romanen om Trosrörelsen. Gång på gång fick jag genomskåda hans list. Du har säkert också bett Gud om förlåtelse för att du gick in under ett falskt och vilseledande sammanhang och inte lyssnade till hans röst och studerade hans ord. Men jag håller med om att du var förförd, bedragen och lurad, också manipulerad och indoktrinerad. Vi visste inte vad vi gjorde och vi får kanske komma ihåg att de som predikar ett felaktigt evangelium inte heller vet vad de gör. Många gånger bedrar de och är själva bedragna (2 Tim: 3:13). De är blinda ledare för blinda (Matt: 15:14). På korset förlät Jesus sina bödlar.

"Förlåt dem Herre, för de vet inte vad de gör." (Luk: 23:24)

Vi är inte Jesus och kanske inte kan vara lika storslaget kärleksfulla som honom i alla situationer, men Guds ord kan sakta förvandla oss och ge oss en mer förlåtande inställning till omvärlden i våra hjärtan.

Ändå har det ofta känts som att jag blev bränd för livet. Jag kan inte uttrycka det nog starkt. Jag blev så totalt grundlurad. Jag tänker vara ärlig i den här boken. Att sammanhanget jag var med i inte var den församling som jag i så många år hoppades och trodde, det var under många år min stora livsbesvikelse. Jag är så tacksam för att Gud väckte mig och visade mig sanningen, men jag hade verkligen min själ och mitt hjärta i denna kyrka. Det var mitt andliga hem som jag hade min tilltro till. Här hade jag vänner och kände mig trygg. Men den helige Ande överbevisade mig med sin kraft och det gav en stor nöd, så det fanns ingen annan väg än att lämna hela skeppet. Hur uppslitande det än var. Jag kunde inte

fortsätta leva i en lögnbubbla som ändå redan hade spruckit. Kanske är det som att lämna ett äktenskap där mannen misshandlar dig. Man kan fortfarande vara kär och förälskad i mannen men våldet talar sitt tydliga språk och det går inte att fortsätta leva så. Man måste fly.

Att komma ut ur Trosrörelsen eller kanske ur alla samfund där man går långt utanför Guds ord, kan innebära ett arbete för att bli fri. Man behöver på djupet sätta sig in i vad som var fel i läran och omvärdera hela sin teologi från grunden. Ja, totalt. Kanske har det tagit tid för dig att förlåta och du har känt dig bitter. Själv kunde jag tidigt i processen förlåta allt och alla och jag har inte känt någon bitterhet. Men besviken är det ord som bäst beskriver den erfarenhet jag länge vandrade i. Ungefär som att ha en familj och en dag får du plötsligt reda på att dina föräldrar inte är dina biologiska föräldrar. Banden är så starka. Jag blev överrumplad och chockad när sanningen kom in i mitt liv. Hur kunde jag veta att det var sanningen? För att den helige Ande överbevisade med sitt ljus och sin kraft, som ett skarpt svärd rakt in i min situation, men jag gjorde också noga min hemläxa. Spindelväven behövde trasas sönder och komma bort så jag kunde se klart och det gjorde jag också ju mer tiden gick. Många trosrörelseförsamlingar kan predika bibliskt korrekt till stor del, men det finns gift i tårtan: Förödande läror smygs in (2 Petr: 2:1) och det giftet är avgörande och förgiftar hela paketet, för lite surdeg syrar hela degen(Gal 5:9).

Så ja, jag har förlåtit, men en livsbesvikelse var det länge. Idag tackar jag Jesus Kristus för hans enorma räddningsinsats när han bröt lögnens makt i mitt liv. En dålig relation eller ett destruktivt kristet sammanhang kan vara så lätt att i efterhand romantisera. Hjärnan funkar så att vi lätt glömmer det negativa och i efterhand minns det goda. Men vi ska inte glömma vad de falska profeterna gjorde mot oss genom sin dåliga obibliska teologi. Samtidigt som jag har analyserat läran väldigt mycket, försöker jag se framåt och vänjer mig allt mer att läsa Guds ord på egen hand. Jag tror inte vi ska se på allt det "goda" som Trosrörelsen gör, utan på hur frukten blir i många enskilda människors liv. Varför mår alltför många av rörelsens medlemmar dåligt? Lever de välbärgade liv där de får skörda god hälsa, rikedomar och framgång som utlovas av predikanterna? Jag kommer att gå in på det i kommande kapitel.

Förlåtelsens kraft

Målning av Anna-Karin

Världens barn vill rättvisa ha

Men Guds barn får förlåtelsens alternativ

Som ger frihet, som skapar liv

Som inte föder diskussioner och kiv

Vem vill kasta första stenen

Vem vill vara herre över scenen

Kan vi inte låta stenarna falla

Syndat har vi ju alla

Kan vi inte låta Herren döma på den dagen

Och välja nåden före lagen

Förlåtelse och nåd är mäktiga att fästen riva ner

Så vi på varandra genom korset ser

Förlåtelse gör dig fri från bojor

Och lyfter av grubbel och nojor

Jesus gjorde makterna till åtlöje

Tänk om vi kunde förlåta med nöje

Men ibland kan förlåtelse vara en väg att vandra

Och då får vi ha tålamod med varandra

Den som förlåter lägger stenarna vid korsets fot

Då måste mörkret backa med sitt hot

Och nåden och kärleken kan blomma och slå rot

Psaltaren 32
Syndabekännelse och förlåtelse
En vishetspsalm av David

Salig är den som fått sitt brott förlåtet, sin synd övertäckt. Salig är den som HERREN inte tillräknar synd och som i sin ande är utan svek. Så länge jag teg förtvinade mina ben och jag stönade dagen lång. Dag och natt var din hand tung över mig, min kraft rann bort som i sommarens torka. *Sela*

Då erkände jag min synd för dig och dolde inte min skuld. Jag sade: "Jag vill bekänna mina brott för HERREN"-då förlåt du mig min syndaskuld. *Sela*

Därför ska alla trogna be till dig medan du är att finna. Om väldiga vattenfloder kommer ska de inte nå dem. Du är mitt beskydd, du bevarar mig från nöd, du omger mig med frälsningens jubel. *Sela*

Jag vill lära dig och undervisa dig om den väg du ska vandra, jag vill ge dig råd och låta mitt öga vaka över dig. Var inte som en häst eller mula som saknar förstånd, som måste tämjas med töm och betsel om de ska komma till dig. Den gudlöse har många plågor, men den som litar på HERREN omger han med nåd. Gläd er i HERREN och fröjda er, ni rättfärdiga, jubla, alla ni som har ärliga hjärtan!

Till Kapitel 3 -→

←- Till Kapitel 1

←- Till Förstasidan